

man Ciril, Freienreich Alfred, Kasimir Ludovik, Preac Krista, Kirbiš Jožef, Albrecht Vilj., Dreo Vinko, Zupanič Anton, Zupanič Julija, Hostnik Ivan, Rožman Matevž, Turk Anton, Sitar Oswald, Čeh Martin. Poročilo tovariša blagajnika: Društvo je v minulem letu imelo 21.011.50 Din dohodkov in 19.608 Din izdatkov. Potem smo sprejeli našega vaščana g. Ferdo Kieslingerja za prvega častnega člana. Nato so se vršile volitve. Za načelnika je bil zopet izvoljen tovariš Zupanič Albin, kateri je ob enem tudi poveljnik. Za podpoveljnika tovariš Rožman Franjo, za tajnika tovariš Vau-potič Ivan, za blagajnika tov. Purg August, za odbornike: tovariši Lozinšek Vinko, Mla-kar Martin, Kozel Štefan in Dračbaher Franc. Za njihove namestnike: tovariša Klethofer Franc in Skok Jože. Za pregledovalce računa: tovariši Kranjc Ivan, Repič August in Lozin-šek Leopold. Končno se je vršila zaobljuba. Člani so se razšli, v svesti si svojih dolžnosti. Na pomoč!

Smartno ob Dretl. Kljub krizi in pomanjkanju se je letošnji predpust uporabljal za različne zabave in prireditve. Je pač tako: na eni strani ljudje, ki ne marajo za krizo, na drugi strani pa pomanjkanje in revščina. Kar se je pa na pepelnice odigralo, to bo pa menda vsak pameten človek obsojal. Način te pepelnice šale je bil docela neokusen, žaljiv in v zasmeh verskim obredom. Za »pušeljček« pri tej komediji pa je bila mladina. To je obžalovanja vredno!

Sv. Temaž pri Ormožu. V nedeljo dne 19. t. m., popoldne po večernicah, nastopi v Društvenem domu v zanimivi ljudski igri slovit razbojnik Guzaj s svojimi tovariši, ki vam je znan že po povesti iz »Slovenskega gospodarja«. Kdor pa hoče junaka te povesti поблиže spoznati, naj ne zamudi prilike, da si ga ogleda na našem odru, ko bo nastopal z vsemi svojimi slabostmi in krepostmi. Pred igro nastopi z izbranimi pesmimi naš domači priznani pevski zbor.

Smeh na vojaškem sodišču.

Francosko vojaško sodišče je znano po svoji strogoti. Na obrazih sodnikov

počiva vedno izraz resnosti in strogoti. Smeh je v teh prostorih neznan zvok. Pri zadnji razpravi pa je bilo obilno smeha. Pred vojaškim sodiščem se 'e namreč moral zagovarjati kaplar Ravoisier. Ker je včasih prišel prepoznano domov, so mu kot kazen določili, da mora po odsluženem roku še mesec dni služiti. Ko so meseca septembra 1932 njegovi tovariši smeli iti domov, je dobil Ravoisier vozni list in službeno povelje, da se mora drugi dan prijaviti v Etampesu pri tamošnjem letalskem polku, kjer naj odsluži še 30 dni. Ravoisier se je razsrdil. Ko se je ob čaši dobrega vinca poslavljajal od svojih tovarišev, ki so se odpravljali domov, si je nekaj domislil. Domislek pa je bil ta: pošlji namestnika v Etampesu, sam pa pojdi domov. Namestnika dobiti ni težko, ko je povsod brezposelnih ljudi. Dogovoril se je z nekim brezposelnim, da bo šel mesto njega služiti mesec dni, zato dobi 5000 frankov. Kot aro mu je dal na roko 500 frankov. Nekaj ur kasneje se je krivi Ravoisier v uniformi in z dokumenti pravega Ravoisierja javil pri letalskem polku v Etampesu.

Vse je šlo gladko. Namestnik se je prikazal kot poslušen vojak in ker je bil izučen slikar in pleskar, so ga dobro porabili za ta posel. Čez teden dni pa je ta mož naenkrat se naveličal dela in službe ter se je javil bolnega. — »Vratna bolezen«: tako je bilo zapisano na bolezenskem listu. Zdravnik pa je konstatiral, da ima polipa v nosu ter da je potrebna operacija, in sicer v vojaški bolnišnici v Parizu. Da bi se moral podvreči operaciji, to ni bilo določeno v pogodbi, ki jo je sklenil z Ravoisierjem. Zato mu je pred odhodom v

Pariz brzojavil, da odpoveduje sklenjeno pogodbo. Ravoisier pa mu je odgovoril: »Stvar je preprosta; jaz grem mesto tebe v bolnišnico, ti pa boš se vrnil v Etampesu.« Menjala sta uniformo. Sedaj se je pravi Ravoisier javil za operacijo v bolnišnici. Ko ga je zdravnik preiskal, mu je rekel: »O polipu ni sledu, pač pa mora biti bolezen v slepiču, tam bo potrebna operacija.« Kaj je Ravoisier hotel? Moral se je dati operirati na slepiču. Teden pozneje je kot popolnoma ozdravljen zapustil bolnišnico. Sedaj pa nazaj v Etampesu?! Obrnil se je na svojega namestnika, naj se vendar mesto njega vrne tje k letalskemu polku. Namestnik pa o tem ni hotel nič več slišati. Tako je moral Ravoisier vgrizniti v kiselo jabolko ter se odpeljati v Etampesu. Ko je tja došel, so se nekoliko čudili, ko so ga zagledali. Kako to, da ima svetle lasje, ko so prej bili črni? »To je storila tista operacija, med katero so moji lasje postali bolj svetli«, je odgovoril Ravoisier. Naslednji dan pa je izpodbil sodu dno. Ko je namreč Ravoisier moral v stanovanju narednika od svojega namestnika-Ravoisierja začeto delo dovršiti, je na steno ne naslikal, marveč namazal strahovite stvari. Tako so tej goljufivi zamenjavi prišli na sled, Ravoisier pa je prišel v ječo. Nedavno je stal pred vojaškim sodiščem v Parizu. Ko je celo zadevo pred sodniki razkladal, je v dvorani nastal bučen smeh. Kar se še menda ni zgodilo na tem sodišču, se je zgodilo zdaj: vsi sodniki so se smejali. Smejal se je tudi Ravoisier ter je z nasmehom na ustnicah prejel kazen: pol leta zapora.

Maribor. Poročena sta bila dne 22. februarja t. l. v Mariboru Šerbinek Ivan, posestnik v Janževi gori pri Selnici ob Dravi, in Brus Ma-

rija, posestniška hči iz Zgornje Sv. Kungote, mnogoletna prednica Marijine družbe. Želimo božjega blagoslova!

Limbuš pri Mariboru. Dne 22. februarja je v dopoldanskih urah zatnil svoje trudne oči vrl krščanski mož, g. Jakob Tarbos, posestnik v Limbušu, na svojem tako ljubem domovju.

pripraviti do tega, da bi prišel v govorilnico. Najpotrebnejša pojasnila mu je donášal ravnatelj kaznilnice.

Železno zdravje Colnarjevo je kljubovalo grozotnemu času. Nikoli ni bil Colnar bolan, le bled je bil in zelo shujšan. Da bi pa pisal svojim domov, ga niso mogli omehčati. Če so mu ob priložnostih, za katere je bilo dano dovoljenje, za božič na primer, poslali darov, so opazili na njem neko pritajeno veselje. Kadar pa je sedel pred jestvinami, ki so mu bile poslane od doma, ni mogel ničesar spraviti v grlo in je porazdal vse svojim soujetnikom. V tej tih jetnišnici je bil on najtišji prebivalec. Če ga niso vprašali, ni nikoli izpregovoril besede. Pri vsakodnevnih izprehodih je imel oči uprte vedno v tla; nikoli se ni ozrl proti tistemu koščku modrega neba, ki je sijal tudi nad dvoriščem jetnišnice.

Gospod učitelj ni nehal s svojimi obiski; hodil je po naročila za ženo, ki jih je čakala, in za sina. Prej kdaj je vzel tudi pismo s seboj, toda Colnar jih ni hotel brati.

»Če bi prebral, bi umrl,« je rekel nekoč. Če

so ga vprašali, ali se kesa svojega dejanja, je molčal, nobena mišica v njegovem obrazu se ni zgenila. Vesti iz doma, ki mu jih je ustno sporočal ravnatelj, je poslušal molče; nihče ni mogel opaziti, če ga te stvari sploh zanimajo. Le ko mu je ravnatelj nekoč omenil, da so prišli za kmeta hudi časi, je vzdihnil. Tedaj je pač pomislil na svojo ženo. Ena sama novica pa ga je izbegala: ko mu je ravnatelj naznanil, da je sin Karel napravil zrelostno skušnjo z odliko, je zaihtel in je jokal skoraj dve uri.

Ko je učitelj to povedal doma, je izpreletel svetel žarek gospé Ane upadlo lice; stisnila je roko sinu, ki je stal poleg nje, in je tiho in vsa srečna rekla: »Še naju ljubi!«

»Pojdi in obišči gospoda graščaka.«

»Ne vem, mati; matura vendar ni nič kaj posebnega. Na tisoče jih je vsako leto, ki jo napravijo.«

»Spodobi se,« je rekla mati. »Z nikomer drugim v vasi nismo prijatelji, le z našim dobrim

»Moji recepti vedno pomagajo!«

»Verujem, verujem, odgovori odvetnik, če bolniku ne pomagajo, pomagajo pa tebi in lekarni.«

— — —
Nisem obljubil.

Kaplar novincu: »Od kod prideš tako pozno in se brez puške? Ali nisi slišal, da sem vam vsem naročil, da morate biti že vsi na odhod pripravljeni?«

Novinec: »Res, g. kaplar, rekli ste to, rekli, a jaz vam nisem za gotovo obljubil.«

— — —
Ni ošaben.

Stotnik okrega vojaka, katerega je pogosto videl zanemarjenega in zamazanega, ter mu reče: »Ali te ni nič

Pred sedmimi tedni je moral iti v bolnico v Maribor in to vsled zastrupljenja krvi na prstu svoje desne roke. Ozdravel je. Doma pa se mu je nato vnela trebušna mrena, kateri je kljub zdravniški pomoči podlegel. Dne 24. februarja smo ga v zelo obilnem številu spremili od doma na limbuško pokopališče. Kljub skrajno slabemu vremenu je bila udeležba zelo obilna. Ob grobu se je č. g. župnik Andrej Bračič v vznesenih besedah spominjal rajnega kot vzornega krščanskega moža in zelo skrbnega gospodarja. Njemu kot č. g. patru Placidu za udeležbo, ter vsem sorodnikom, prijateljem in znanecem bodi za udeležbo izrečena prisrčna zahvala. Rajni Jakob pa naj počiva v miru!

Marenberg. Pri nas so se zadnji čas izvršile velike spremembe. Se pozna, da je nastopil mesec marec, ko se spreminja vreme in letni čas. Sprememba je bila v občinski upravi. Odstavljena sta bila v trški občini odbornika gg. Ivan Lukas in Simon Ternik. Namesto teh sta prevzela odborniška mesta šolski upravitelj g. Mirko Lešnik in trgovec g. Josip Langeršek. Ostavko so podali na odborniška mesta župan g. Wrentschur in odbornika gg. M. Höbling in Deutschmann. — Električno plačujemo tržani z ozirom na vporabljen množino, 5 Din od kilovatne ure, 70 par pa davka. S 1. marcem so stopili v veljavo električni števci. — V zgornjevižinski občini je bil namesto g. Martina Falanta imenovan za občinskega odbornika g. Franc Ternik. V februarju ni bilo nobenega sejma in nobene poroke, na pokopališču pa so s šentjanževskega vrha zanesli 60letnega delavca Jurija Kopa. Prvomarčni sejma nas je povedel v spremenljivi pomladanski mesec. Prignanih je bilo samo 10 glav goveje živine. Ljudi je prišlo na sejem veliko, kupovali pa niso nič. Prvi marčni teden pa je odvedel v večnost kar dve osebi: 27letnega tesarja Fedlerja iz trga, ki je umrl na jetiki, in 79letno prevzičkarico s St. Janža Marijo Lesjak, umrlo vsled možganske kapi. Prvega so na njegovi zadnji poti spremljali gasilci, godba in pevci. Dne 7. marca je tukaj tudi bila poroka. Poročil se je tukajšnji odvetnik g. dr. Ivan Winterhalter z gđ. Eli Langeršek, trgovčovo hčerko. Priči sta bili: za ženina trgovec g. Josip Langeršek, za nevesto pa g. Leopold Gusel, trgovec v Maribo-

ru, ki je pa zaradi bolezni poslal namestnika. Poročal je g. dekan Jakob Messner, ki je novoporočencema spregovoril nekaj prav ganljivih besed. S spremembo vremena se je v našem kraju naselila bolezen. Španska je kar cele družine položila na bolniško posteljo.

Libellče. Tukaj od nas se prav malokdo oglasi. Zato sem se jaz namenil, če mi gospod urednik dovoli malo prostora v »Slovenskem gospodarju«, da napišem par vrstic. Tukaj pri nas imamo letos prav mlo zimo. Letos naših ljudi nič ni strah pred volkovi, kakor v zimih leta 1928-29. Pač pa jih je strah pred gospodarsko krizo, ki tlači naše kmete vedno bolj. Zraven tega je bila pretečeno leto suša, ki je znatno zmanjšala poljske pridelke. Najbolj nam primanjkuje krme za živino. Lansko leto je dobro obrodilo sadje, za katerega so naši kmetje kljub nizki ceni precej izkupili, da so imeli za najnujnejše potrebe. Glavni pridelek, ki ga pri nas vsako leto pridelamo za naprodaj, je krompir, ki pa preteklo leto ni dosegel povoljne cene. Naši kmetje se hudujejo nad krizo, tega se pa ne zavedajo, da je v organizaciji najzanesljivejša pomoč. Pregovor pravi: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal. Tudi v predpustu se je poznala kriza, ker ni bilo takšnega popivanja in veselčenja, kakor je to običajno. — Fant iz Libellče.

Svečina. Še so doneli poslednji zvoki presretnih žalostinke iz tihega svetišča »Vigred se povrne...« Na griček nad vasjo se je pomikal spreved, noseč v poslednji dom posestnika g. Jožefa Jamška. Rosilo je. Morda zato, da bi narava zatrla v sebi kal oznanjujoče pomladi, ki pokojniku ni bila več usojena. Vršil se je obred dveh č. g. gospodov duhovnikov. Sledil je poslovitni govor g. šolskega upravitelja. Oči prisotnih so se orosile. Zadonele so žalostinke. V daljavi se je izgubljaj njih glas trepetajoč v tihi naravi. Ob svežem grobu pa je plakala žalujoča soproga s sinovi in hčerkama. Rajni naj počiva v miru!

Sv. Jurij v Slov. goricah. V lepem sprevedu z gg. duhovnikoma smo spremlili na mirodvor dne 6. februarja telesne ostanke rajnega Alt Jožefa, bivšega kmela, potem prevzičkarja pri svojem sinu v Partinju. Spreved je izvedel pogrebni zavod od Sv. Lenarta v Slov. goricah iz hiše žalosti do pokopališča. Obilna udeležba je pokazala, kako ljudje spoštujejo takšne

Za pomladansko zdravljenje uporabljajte **Planinka čaj** Bahovec, ki čisti in osvežuje kri in tako obnovi celi organizem. Zavitek Din 20.— v apotekah. 311

može. Rajni je bil skromen in ponižen kmet, globokoveren ter goreč tretjerednik, ki ga ni motilo nobeno delo, da bi radi njega opustil vsaki prvi petek in prvo nedeljo v mesecu sprejem sv. zakramentov. Bil je mož, ki ni maral, ne dopuščal pohujšljivega govorjenja. Menda ni nikoli čez njegova usta zdrknila kaka kletev, ne godrnjanje zoper previdnost božjo. Čez 30 let je bil naročnik »Slovenskega gospodarja«, vedno zvest svojemu globokemu krščanskemu prepričanju. Vdan v voljo božjo je po težki štiritedenski bolezni, spreviden s sv. zakramenti, zatislil svoje oči k večnemu počitku. Počivaj v miru! Sorodnikom naše sožalje! — Na sedmimi se je nabralo 100 Din za afrikanske misijone.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Španska bolezen pridno obiskuje naše hiše in je že nekatero presenetila smrt. Pridna 11letna šolarica Antonija Kocbek iz Ločkega vrha je še v sredo bila v šoli, v nedeljo pa že mrtva. Napila se je mrzle vode in so se ji možgani vneli. Pokopali smo jo ob udeležbi vse šolske mladine dne 14. februarja. — 24letni kmetijski sin Ant. Zorman z Drvanje se je v soboto podal v klet pit in v nedeljo mu je srce počilo od prevelike sile. Pokopali smo ga dne 28. februarja. Ne pij torej alkoholnih pijač v španski bolezni, ako še hočeš živeti! — V petek dne 3. marca je oče Franc Zupe, po celem lenarškem okraju znani kmet v benediški občini, dopolnil 70. leto svojega življenja. Rojen je bil dne 3. marca 1863. 38 let že gospodaril vzorno s svojo blago ženo Julijano na svoji kmetiji. Je vrl živinorejec, zlasti pa dober sadjar. Večino svojega sadnega drevja je sam zasadil. Sedaj je vesel lepih uspehov. Veliko zaslugo za napredek kmetijstva si je pridobil kot načelnik kmetijske podružnice, ki jo je kot načelnik

sram, da si tako zane-marjen in zamazan, a tvoji tovariši so pa tako čedni?»

Vojak: »Častivredni gospod, jaz nisem tako ošaben kot drugi.«

Sitno.

Kapljar: »He, Cene, jaz ti bom pokazal, ti umazanec! Kakšna je tvoja puška umazana, kakor gnojne vile! Takoj mi pojdeš k raportu!«

Cene: »Šele sedaj v naglici vidim, da sem vzela vašo puško, gospod kapljar!«

Zvit odgovor.

General častniku: »Kaj se smejete, ako vas resno o vaših dolžnostih opominjam?«

Častnik: »Ne zame-

gospodom učiteljem in prav malo tudi z gospodom v gradu. Vselej mi je, kakor da bi prisijal solnčni žarek v hišo, kadar stopi gospodična Ema čez prag.«

»V teh osmih dneh, odkar sem doma, je še ni bilo. Ali še kaj pride po vodo k studentu?«

»Redkokedaj! Stara Golobovka jo vsak dan sama pride iskat. Drugi ljudje o mrliški vodi, kakor jo imenujejo, ne marajo ničesar slišati.«

Te besede je izgovorila mati z veliko nevoljo. Sin je pristavil:

»Saj jim ni več treba hoditi ponjo! Za nas je še boljše tako!«

Nato se je pripravil za obisk na gradu. Več ko pol ure je stal pred malim zrcalom na steni. Lase si je skušal uravnati trikrat, kravato je zavezal šestkrat. Zelo tehtno je premišljeval, ali naj tisto malo puha pod nosom pusti, ali ne. Obiska pri gospodi vendar ne bomo delali, ne da bi se prej obrili! Toda britve ni imel, k brivcu v vas pa mu je bilo preveč od rok. Zato se je odločil na pot kar s puhom pod nosom. —

To je bila težka pot. V primeri z njo matura

ni bila nič. Celo matematike se ni bil ustrašil. Njegov najboljši prijatelj se je jezil, da to »konjederstvo, matematika« še vedno ni odpravljeno. Trdil je, da je to pravzaprav zadeva ministrstva za ljudsko blaginjo. To pa da najbrž spi, kadar so tako važna vprašanja na dnevnem redu. —

»Grad« ni bil nič kaj posebnega. Čedna, pa preprosta gosposka hiša sredi parka.

Gračak je bil mož petdesetih let, z rjavo brado. Človekoljubnost se mu je brala z obraza. Kajti »ni je pravičnosti na zemlji, po kateri bi postali obrazi to, kar so ljudje.«

Gospod je peljal Karla v svojo sobo.

»Zelo sem vesel, da ste me obiskali, mladi prijatelj. Naš dobri gospod učitelj mi je pripovedoval, s kako lepim uspehom ste napravili matura. V vseh predmetih ste bili ustnega izpraševanja oproščeni.«

»Saj to nič ni,« je rekel Karel, »z menoj vred so bili oproščeni še trije drugi. V vseh gimnazijah je tako.«

»No, pa vendar! Ali kadite?«

vodil 25 let. Še večje so njegove zasluge na združnem polju. 32 let že vodi vzgledno našo posojilnico, ki je postala v njegovih rokah krepek denarni zavod. Ko se je pri nas ustanovilo pred 34 leti katoliško bralno in gospodarsko društvo, mu je bil Zupe dolga leta podpredsednik. 30 let je sodeloval v lenarškem okrajnem zastopu kot odbornik in ravno toliko let kot član načelstva okrajne hranilnice. 14 let je županoval na splošno zadovoljnost benediški občini in je še sedaj njen delavni in modri odbornik. Dolgo let je tudi ud krajevnega šolskega odbora. Svojih 7 otrok je vzgojil v pravem krščanskem in slovenskem duhu in jim je najboljši oče. Njegova hiša je med najzavednejšimi v celi župniji. Znan je oče Zupe tudi vsepovsod kot odločen katoličan, ki vzorno izpolnjuje svoje verske dolžnosti, je tudi član moške Marijine družbe in redno vsak dan prihaja k sv. maši. S svojo odločno in prepričevalno besedo je že mnogim pokazal pravo pot. On je vzor pravega slovenskega rodoljuba in jugoslovanskega državljana. Vsi ga spoštujemo in ljubimo zavoljo njegove skromnosti in dobrosrčnosti ter vsestranske delavnosti. V zadnjem času je postal tudi predsednik župniškega odbora Katoliške akcije. Ker je še čvrst korenjak, upamo, da še bo veliko dobrega storil. Naj ga Bog ohrani Cerkvi in domovini še premnoga leta! Naj najde vsepovsod mnogo posnemovalcev!

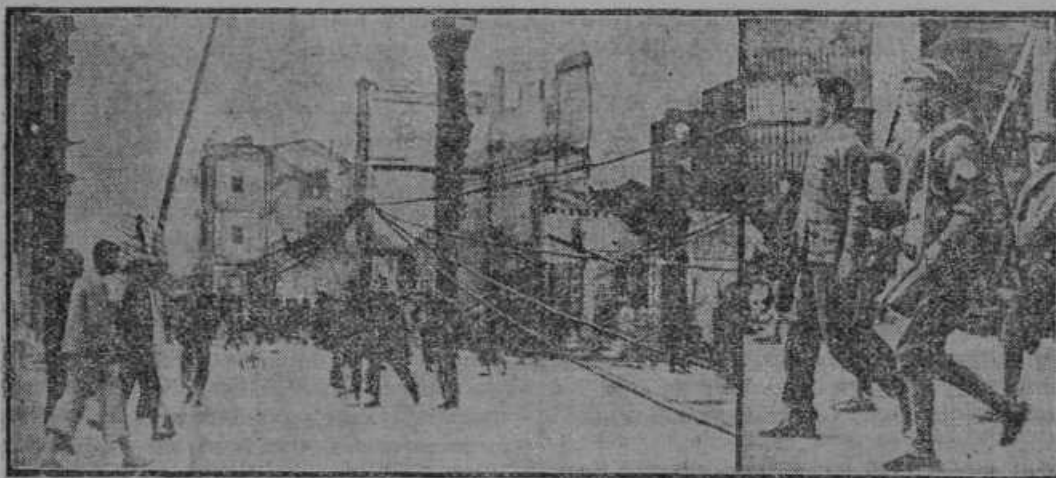

Po potresu na Japonskem.

Sv. Anton v Slov. goricah. Imeli smo sveti misijon, katerega so vodili misijonarji lazaristi od sv. Jožefa nad Celjem. Udeležba vernikov je bila ogromna, Bog daj zaželjene uspehe! Z veseljem smo v nedeljo pozdravili našega g. kaplana, ki se je ravno o sv. misijonu

vrnil med nas. — Smrti kosi ne prestopajo. V nedeljo dne 26. februarja smo zagrebli pridnega moža Franca Hvolič, mizarskega mojstra iz Andrenjec. Pokojni je bil član društva starih vojakov. Kakor so nekdanj pred 28 leti bivši veteranci prvič pri Sv. Antonu priredili vojaški pogreb njegovemu očetu, tako je sedanje društvo v isti grob prvič zagreblo svojega člana. Pokojni zapušča vdovo, pet nepreskrbljenih otrok in 85 let staro mater. V četrtek smo pa pokopali komaj 19 let staro Marijino družbenico Mimiko Vršič, ki je preminula kot žrtev jetike. Naj v miru počiva!

Sv. Rupert v Slov. goricah. Daleč na okrog znano Žmavčevo hišo v Zgornji Voličini je zadela bridka usoda. Preminul je dne 16. februarja edini sin Avguštin. Komaj 27 spomladi je preživel in je že moral v prezgodnji hladni grob. Rajniki je posvetil vse svoje mlado življenje katoliški ideji. Bil je od svoje otroške dobe do razpusta Orlovske zveze zvesti član organizacije, nadalje tudi član bralnega društva, kjer smo ga tudi večkrat videli na odru. Tudi pri vseh cerkvenih slovesnostih je zmiraj sodeloval, redno prejemal sv. zakramente, katerih je bil tudi na zadnjo uro

Prizor iz Džehola po japonskem obstreljevanju. Ljudje se vračajo v svoje hiše. — Levo: Japonskega špijona peljejo Kitajci na morišče.

»Tu in tam kakšno cigaro.«

»Kaj? — Cigaret ne?«

»Ne, imeli smo majhno dijaško zvezo in v tej zvezi je bilo prepovedano, kaditi cigarete.«

»Zakaj?«

»Ker že vsak mlečnozobec kadi cigarete.«

»Imenitno! Kaj pa z alkoholom?«

»Pili smo le vino.«

»Gosposko! Ali ste veliko pili?«

»Vsako nedeljo kozarec.«

»No, to je zmerno. To je celo čez mero zmerno!«

Ljubeznivi gostitelj je naročil vina in cigar. Medtem pa je prijazno potegnil Karla za kocine pod nosom.

»No, saj vam že kar lepo poganja.«

Karel je zardel.

»Žalibog nisem imel priložnosti, da bi se bil obril.«

»Nikar se ne brijte! Poglejte mene, kakšno dolgo brado imam! Je sicer prekleto nemoderna

ta brada, toda pogledite si le te opice, ki jih popravijo v brivnicah!«

Natočil je vina.

»Samorasel mora človek biti! Ta kmetska samoraslost, mladi prijatelj, vam tudi na univerzi nikoli ne sme izginiti! Samoraslost je zdravje.«

In srčno se je zasmel.

Karel se je le nerad udal, da je prijel za kozarec. Nato sta si napila.

»Na vašo bodočnost!«

»Hvala, gospod graščak.«

»In sedaj, mladi prijatelj, naj vas vprašam, kaj boste študirali?«

»Oh, če bi bilo po mojem, bi pač rad študiral medicino, toda vem, da se bom moral oprijeti poljedelstva.«

Gospod graščak se je nenadoma zelo zresnil.

»Karel,« je rekel, »ali vam smem tako reči?«

Karel je z vnemo prikimal.

Dalje sledi.

rite, g. general, »da tako ravnam. Če se držim resno, vedo moji tovariši takoj, da ste me okregali; če se pa držim na smeh, menijo, da ste me povabili na kosilo.«

Veliki zajec.

Ruski kmet, ki še nikoli ni videl osla, pride na Francosko. Ko ondi nekoč zagleda osla, se začudi ter pravi: »Za Boga svetega! Tukaj imajo pa strašno velike zajce; ušesa imajo taka, da bi jih bilo dovolj dati enkrat v ješprenj kuhat!«

Hvaležnost.

Trgovec ginjen: »Vi ste moji hčerki rešili življenje, dobri človek, — naročite si pri meni 1000 smodk, dobite jih 10% ceneje!«

deležen. Pri vsem tem pa ni zanemarjal domačih kmetijskih del. Posebno skrb in veselje je imel s sadjarstvom in z živinorejo. Kako priljubljen je bil pri ljudeh, je pokazal njegov veličasten spreved. Pri odprtem grobu se je z iskrenimi besedami poslovil od njega g. Fr. Kabič iz Maribora. Vzgleden mladenič, počivaj v miru!

Žikarce pri Sv. Barbari v Slov. goricah. Naša občina je dobila zelo lepo, čisto koruzo, postavljeno na Ptuj. Cena ji je bila 80 par in sedaj na domu pride na okoli 90 par. Kmetijskemu odboru vsa čast in lepa hvala za nemali trud za nabavo, posebno g. načelniku A. Schikerju!

Polenšak pri Ptuj. Prešmentani predpustni čas, da si tako naglo minil, ž njim pa tudi vse zabave in vesela gostovanja, ki so se letos vršila v znamenju težke gospodarske krize. Polenšani se nismo zabavali, ne z veseljami, pa tudi gostij smo malo imeli. Le bori trije parčki so se junaško odločili skupno prenašati težave zakonskega stanu. Menda je temu res kaj kriv dolgi predpustni čas. Saj si v tem dolgem času vsak devetkrat dobro premislil, predno reče trikrat »da«. Pa tudi to so nekateri junaško prestali. Lojze Petek v Prerodu je kar smuknil k sosedovim po fletno Nežico ter zdaj skupno gospodarita na njenem domu. Martin Zavec pa je šel dalje v Juršince k Bezjakovim. Tam na ženinem domu upa, da mu bo sreča mila. Dobili pa smo novo gospodinjstvo v Brezovca iz znane hiše Pihlerjeve v Mosteh, župnije šentlovrenčke. Ta se je omožila s pridnim mladeničem Joško Slodnjakom iz Botkovec ter se skupno z njim preselila na lepo kmetijo Krampergarjevo v Brezovcih, katero je ženin počeoval od svoje dobre tete. Novi gospodar je iz znane Slodnjakove hiše v Botkovic, brat dr. Ant. Slodnjaka, književnika in pisatelja v Ljubljani, in se je prej mnogo udeleževal v katoliških organizacijah pri Sv. Lovrencu. Vsem novoporočencem naj bo pot skupnega življenja posuta z obilno srečo in z božjim blagoslovom! — Tudi njiva mirnega počitka je v tem času sprejela v svoje okrilje dobrega farana, pridnega sosedu ter vedrega šaljivca Majcen Antona iz Polenec. Smemo pač o njem reči, da je bil mož prijaznosti in darežljivosti. Z nikomer ni imel nikdar sovražnosti in je učakal lepo starost nad 70 let. Podlegel je težki bolezni, vodeniki. Zadnje nedeljo pa so belo oblečene deklice nosile krstico umrle petletne Ljudmille Pintarič iz Braclavec, sestrico našega pridnega ministranta Toneka. Starši, sestre in bratje tu ostali žaljujejo, a mala Milica se že radostno veseli med angelci. — Prav nič se ni naš polenski dopisnik zmotil, ko je zadnjič pisal, da nekateri ljudje res vse kradejo kot srake. Leto starega ščitca so ukradli neke lepe noči iz Veldinovega svinjaka v Braclavcih. Ker pa je tat precej dobro poznat, bi bilo na mestu, da bi se mu temeljito izprašala njegova svinjetina željna, mastna in umazana vest. Tam nekje iz Lasigovec pa so iz zaklenjenega kurnika izginile lepe debele kokoške. Domneva se, da se je nebodigatreba tat že ravno zvečer dal zakleniti v kurje prenočišče. Gotovo je bil ta človek dobro poznat s kokoški in z zapahom Muhičevega kurnika. V posmeh je še z rahlim trkanjem na okno naznanil, da so lepe kokoške že dobro sprijateljene z novim gospodarjem. Enake nevesele in za nekatere gospodarje neprijetne novice se čujejo od vseh strani. — Radovali smo se že, da letos ne bomo imeli snega, a smo se precej zmotili. Pretekli teden nam je nebo radostno sipalo, par dni noč in dan obilo belega snega. V tem smo pustili imeli po starem izre-

ku na topli peči, pričakujoč, da bomo obhajali Velikonoč na zeleni trati v objemu toplih spomladanskih »olčnih žarkov.

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. V soboto dne 4. marca, okoli 9. ure zvečer, se je zgodil obdoba in obžalovanja vreden zločin. Dva brata, 24letni C. K. in 19letni njegov brat Ivan, sta prišla zvečer vinjena domov. Kmalu je nastal med njima prepir, v katerem je Ciril Ivana z nekim lesenim predmetom udaril po glavi tako, da je Ivan pri priči bil mrtev.

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Vsakogar je iznenadilo in globoko pretreslo, ko se je dne 20. m. m. raznesla vest, da je v 51. letu svoje starosti za vedno zapustila dolino solz Apolonija Kovačec v Samušanih. Rajna je bila svojemu možu ljubezniva žena, pridna in skrbna gospodinja, svojim otrokom pa dobra, zgladna, krščanska mati. Prav posebno je imela »odprto srce in odprte roke za vsakterega trpečega brata«; zato jo bodo zlasti v tem reveži hudo pogrešali. Prav takih žen bi potrebovali v današnjih hudih časih. Zato se nam je vsem miho storilo, ko smo dne 22. februarja ob obilni udeležbi polagali njene zemске preostanke k večnemu počitku. Upamo, da je sedaj že združena s svojo pred 6 leti umrlo hčerko Nežico, za katero je vedno žalovala. Ljubezniva sosedu in premnogim krstna in birmenska botra! Z besedami nagrobnice, ki so ti jo pevci zapeli ob odprtem grobu, ključ: »Molite za me, molite za me, to prosim, ne pozabite! Sveto ti obljubljam, da te bomo ohranili do konca dni v najlepšem hvaležnem spominu! Vzor prave krščanske matere in gospodinjice, uživaj pri Vsemogočnemu zasluženo plačilo! Ostalim naše sožalje! — V letošnjem predpustu so se pri nas poročile med drugimi tudi tri vrle mladenke Marijine hčerke in sicer: Korpar Ema z mladeničem Lukman Štefanom od Sv. Miklavža pri Ormožu; Geč Terezija je pridobila na svoj dom novega gospodarja Fr. Krabonja od Velike Nedelje; Micko Bukovec, večletno cerkveno pevko sopranistinjo, pa je odpeljal na svoj novi dom naš domačin Korpar Ciril, organist pri Sv. Martinu pri Vurbergu. Želimo jim obilo sreče in božjega blagoslova v njihovem novem stanu!

Cezanjevo pri Ljutomeru. Milo in otožno so zapeli zvonovi dne 19. februarja in oznanjali bližnji in daljni okolici, da nas je za vedno zapustil naš ljubljani Joško Pihlar v cvetu mladosti, star komaj 16 let. Dragi Joško! Tako mlad si še bil, tako rad bi še živel, a ni ti bilo dano. Neskončna božja previdnost je odločila drugače in Tvoja duša je pohitela v naročje Njega, katerega si ljubil vse dni svojega mladega življenja. Težko nam je bilo ob Tvoji ločitvi, saj si bil priljubljen pri vseh, toda tolažimo se s tem, da se božji volji ne moremo ustavljati. Tvoj spomin bo živel vedno med nami. Tvoja duša, upamo, že uživa neminljivo veselje večne mladosti. Na cezanjevskem pokopališču pa se dviga nov grob, ki kliče tudi nam: Bodite pripravljeni, ker ne veste, kdaj vas pokliče Gospod. Spavaj sladko, dragi Joško! — Fant.

Veržej. Majhna in priprosta je naša farna cerkva sv. Mihaela, tako majhna, kakor je majhna župnija. Vendar nas vabi v to cerkev vsako nedeljo nekaj, česar v mnogih drugih večjih cerkvah pogrešamo, to je lepo ubrano petje. Brez izjeme vsako nedeljo imamo priložnost slišati raz kora nove pesmi lepodonečih ubranih glasov domačega pevskega zbora, ki se že tretje leto neumorno trudi z rednim vežbanjem povzdigniti slovesnost nekrvave daritve do višje in višje stopnje. Ob večjih cerkvenih praznikih nam pa poda naš cerkveni pevski zbor tudi latinske, za kmetijske pev-

ce gotovo težavne maše. Pa to še ni dovolj. V svoji neutrudljivi vztrajnosti so dali letošnje leto naši cerkveni pevci v svoj letni program cerkveni koncert, ki ga bodo priredili na Marijin praznik, dne 25. marca t. l. Kdo se ne spominja zadnjega cerkvenega koncerta veržejskega cerkvenega pevskega zbora? Gotovo vsak. Kajti ni bilo na tem koncertu nobenega udeleženca, ki bi po koncertu ne nesel na svoj dom najlepših vtisov. Opozarjamo torej že sedaj vse ljubitelje lepe cerkvene glasbe na cerkveni koncert, s katerim nas bodo razveselili dne 25. marca t. l. veržejski cerkveni pevci v svoji župnijski cerkvi. Skrbimo, da bo dne 25. t. m. cerkev sv. Mihaela v Veržehu napolnjena do zadnjega kotička, da bomo s tem dali našemu cerkvenemu pevskeemu zboru vsaj nekaj zadoščenja za ves njegov celoletni trud in požrtvovalnost, kajti gotovo je, da se nam bodo pevci za našo majhno žrtev stoterno oddolžili z lepim petjem.

Zgornja Polskava. V najlepši moški dobi, 38 let star, se je tako hitro ločil od nas Franc Hajšek, posestnik v Bukovcu. Pri podiranju dreves na sadonosniku se je ponesrečil in obležal na licu mesta mrtev. Zapušča ženo in sedem otročičev. Pokojni je bil strogo krščanskega duha, velik dobrotnik revežev ter skrben gospodar. V njegovo hišo so prihajali samo katoliški listi. Bil je zvest naročnik tudi »Slovenskega gospodarja«. Pogreb, kakršnega že dolgo nismo videli, in številni venci, so nam pričali, kako je bil pokojni povsod priljubljen. G. župnik se je v prefresljivih in v srce segajočih besedah poslovil od rajnega. Pevski zbor je pa zapel pred hišo žalosti in ob grobu dve nagrobnici. Dne 10. februarja smo pa spremeljali na zadnji poti Stefana Poharc, posestnika v Selah. Pokojni je bil več let župan. Njima večni mir, ostalim pa naše sožalje! — Porok smo imeli letos v predpustu samo tri, pravijo, da je kriza. Dne 22. februarja sta se poročila g. Karl Poharc, posestnik in župan v Selah, in Pavla Mohorko. Oba sta bila več let cerkvena pevca. Novoporočencema želimo obilo sreče in božjega blagoslova v zakonskem življenju! — Požigalčeva roka je spet začela svojo peklenko delo. V soboto dne 4. t. m., zvečer ob pol 7. uri, je pogorelo gospodarsko poslopje g. Seter v Spodnji Polskavi. Vkljub vsem naporom orožnikov se še ni posrečilo dobiti pravega požigalca v roke pravice.

St. Janž pri Velenju. Tudi veseli pustni dnevi so morali doživeti krizo, da še nikdar takšne. Pustna nedelja, ki je obetala biti letos še posebno vesela, se je razblinila v strašno pustno nedeljo. Vse veselje je zamrlo pri fantih in dekletih. Bilo je kakor v grobu. Tudi poročno veselje ni tako bobotno pognalo ko druga leta. Samo dve poroki. Poročila sta se vria člana in delavca našega bivšega prosvetnega društva: Cviki Ivan, ki je popeljal Žoher Frančiško, po domače Vestrovo, pred oltar in na lepo Petruhovo domačijo, in Videmšek Jožefa, po domače Lekšova, ki je, zapustivša ljubljani rojstni dom in župnijo, našla pri Matevževih v Hramšah, župnija Galčija, obširen in, kakor smo prepričani, tudi srečen dom, kamor jo je odvedel ženin Pušnik Jožef. Želimo iz vsega srca, da bi v družinsko srečo nikdar ne zašla vsiljiva kriza, ampak veselje poročnega dne ostalo trajno. Bog in njegov blagoslov hodi z vami! — V vsej tihoti sta v domačem krogu obhajala dne 24. februarja svojo srebrno poroko ugledna in spoštovana zakonska Delakorda Franc in Jožefa. Želimo jima, da bi v krogu svoje ljubljene družine čila in zdrava uživala tudi poslej le srečne dni in v srčni zadovoljnosti doživela še zlati jubilej.

Devina pri Slov. Bistrici. Tukaj je umrl 7. marca ugleden kmet g. Gašpar Leskovar, dolgoletni bivši občinski odbornik in župan, v 70. letu starosti. Pogreb se je vršil dne 9. t. m. Pri hiši žalosti se je v vznesenih besedah poslovil od rajnega v imenu občine sedanji župan g. Fr. Obersne, v imenu sosedov pa g. Jesih. Pevski zbor mu je zapel pri cerkvi »Vigred se povrne«, pri grobu »Blagor mu«. Rajnik je bil priljubljena in spoštovana osebnost pri vseh, ki so prišli z njim v dotiko, kar je pokazala tudi mnogobrojna udeležba pri pogrebu. Bodi mu zemljica lahka! Teško prizadeti družini naše sožalje!

Negova-Lokavce. Pretekla so jedva tri leta in tri meseci, kar je neizprosna morilka smrt nenadoma pretrgala nit življenja Mariji Hamlerjevi, ki je živela v slovesu skrbne gospodinjice, zelo dobre soproge svojemu možu in zelo ljubke matere svojim štirim otrokom. Ni še rana zacelila, katero je vsekala kruta bela žena s svojo koso in že zopet se je v drugi polovici preteklega meseca prilizhotapila v Hamlerjevo hišo ta nepoklicanka ter tokrat prav zahrbito iztrgala otrokom iz njih sredine njim nad vse dragega in ljubljene očeta. Kdo v tem kraju ni poznal dobrega, skrbnega in vedno dobrovoljnega Hamlerja? Ni ga več med živimi! Nedavno se ga je lotila španska in v zadnjih dneh njegove desetdnevne bolezni se je še pridružila pljučnica in precej nato je ugasnilo njegovo zemeljsko življenje. Vsi, ki smo ga poznali, želimo: *dobri Bog ga naj za vse skrbi, mnoge trude in obilno trpljenja obilno poplača nad zvezdami!* Pri Njem naj se veseli, katerega je vedno ljubil v življenju, in v Njegovi tovaršiji tudi podal v daljno večnost, Njegovim otrokom pa izražamo naše globoko sožalje za njihovo nenadomestljivo izgubo!

Koračiči pri Sv. Tomažu. Mi imamo v naši vasi dihurja, ki pobira jajca po gnezdih doma in tudi pri sosedih. Ko je dne 1. marca nesel neki posestnik v trgovino jajca, je dobro porabil to priliko, vlomil dvojna, dobro zaklenjena vrata in bil takoj v hiši. Ker jajc ni bilo, si je nagrabil: 1 lonec medu, žepno uro in dve puški. Ko pride posestnik domov, je skočil skozi vrata v bližnji gozd s tako silo, da je pozabil na lonce medu. Orožniki so mu bili takoj za petami. Svoje hudobije je takoj priznal, saj ni bila prva in menda tudi zadnja ne. Sedaj upamo, da bomo lahko prodali več jajc.

Gornjegrajski okraj. Z odlokom ministrstva v Beogradu je ponovno nastavljen za srezkega šolskega nadzornika v Gornjemgradu g. Fr. Lužnik. S tem so jasno ovržene zlobnosti, ki so jih gotovi ljudje proti njemu vprižarjali. Značajnemu mladinskemu vzgojitelju je tako dano vsaj malo zadoščenje. Številne, zlagane, oziroma pretirane ovadbe proti našim poštenim možem so v našem okraju stalno na dnevnem redu. Ali je to delo za kulturno povzdigo naroda in države? Naj bi dotični ljudje rajše nekoliko razmotrivali težak položaj naših delavcev in kmetov, ki jih kot težko breme tlačil neznosna gospodarska stiska. Sodbo o ovajanju si bo naše ljudstvo samo napravilo.

Braslovče. Umrl je dne 3. marca posestnik v Parižljah I. Turk. Bil je priden gospodar, krščanski mož, dolgoletni naročnik »Slovenskega gospodarja«. V Rakovljah pa je umrla M. Jelen. Pokojnima večni mir, preostalim naše sožalje! — V nedeljo dne 5. t. m., ob 3. uri popoldne, se je vršil občni zbor kmetijske nabavne in prodajne zadruge, ob 4. uri pa je imela Hranilnica in posojilnica svoj zadnji letni občni zbor. Oba zavoda lepo napredujeta, vključno hudi gospodarski krizi. Zeleti

je, da bi še bolj obiskovali, posebno prodajalno. — Pevsko društvo pripravlja eno lepo igro, še lepšo-ko zadnja ob občnem zboru, na katerem je bilo vse zadovoljno z igro, petjem in prosto zabavo!

LAVRČ. Teško je bilo slovo od mnogoč. gosp. konz. svetnika in dekana Antona Podvinskega, ki se je s 1. marcem t. l. odpovedal svoji župniji in dekaniji. Kot goreč dušni pastir in vzoren gospodar je storil veliko dobrega v blagor svojih župljanov. Zato ga bodo ti zelo pogrešali. Pokoj, ki si ga je izvolil po 41letnem gorečem dušnem pastirstvu, hoče preživeti v Hrastju pri Kranju, kjer bo še nadalje deloval v božjo čast in blagor vernikov. Mi pa ohranimo blagega g. dekana v najlepšem spominu! — Na Gorenjsko so ga sprejeli: njegov kaplan g. Jarh in župnik od Sv. Trojice, g. Jazbinšek, in župnik od Sv. Vida g. Soklič. V Hrastju, kjer se je naselil, so mu naredili sijajen sprejem. V Kranju je na postaji čakala velika ljudska množica. Čakalo ga je 19 jezdecov, prvi v gorenjski narodni noši z veliko zastavo. Ko smo se v kočijah peljali proti Hrastju, so pozdravljali na obeh straneh cele množice, ki so se veselile, da pride po dolgem času zopet duhovnik v zapuščenemu Hrastju. V Hrastju je bil sprejem veličasten. Vse v zastavah, vse v vencih in v slavolokih. Pozdravili so: g. župan, g. cerkveni ključar, otroci, dekleta, fantje, možje. V cerkvi je pozdravil g. dekana šenčurski župnik, č. g. Janez Piber, ki je ljudem priporočal, naj ubogajo novega gospoda. Po blagoslovu se je zbralo več duhovnikov v župnišču. Poleg domačega župnika Pibra so bili še: bisero-mašnik Blaž Grca, g. tit. prošt Rajčević, katehet Žužek in delavni domači kaplan Vavpotič. Prisrčnim pozdravom se je pridružil tudi patron završki g. Ulm, ki je tudi prihital na Gorenjsko. Razšli smo se z željo, da bi Bog ohranil g. dekana v prijaznem kraju, v moderno prenovljenem župnišču, še mnogo zadovoljnih in zdravih let!

Viničarski vestnik.

Viničarsko komisije so razprave v spornih zadevah med viničarjem in vinogradnikom, ki se vrše v občinskih uradih tiste občine, kjer stanuje viničar. Komisija predlaga viničar ali vinogradnik, sklicuje pa jo samo župan. Viničar si mora izbrati za zastopnika kogar hoče. Ker obstoji strokovna organizacija viničarjev, je razločljivo, da se vsak viničar obrača k njej po zastopnika. Organizacija pa tudi določa v taka zastopstva svoje najboljše ljudi. Komisije so lahko javne. Sklepi viničarskih komisij imajo sodno veljavnost. Viničar ali vinogradnik ne moreta vložiti tožbe, ki je medsebojnega službenega značaja, pri sodišču, dokler ni o tem razpravljala viničarska komisija. Stroškov postopanja pred viničarsko komisijo ni nobenih, zato se pametni vedno sporazumejo. Še vedno je bila boljša kratka sprava, kot pa dolga pravda.

Za službo mora imeti vsak viničar posebno viničarsko knjižico. Veljavne so samo knjižice sedanjega novega viničarskega reda, do čim so vse druge take knjižice starih še avstrijskih redov razveljavljene. Vsi, kateri še nimate novih viničarskih knjižic, poskrbite si jih. Dobe se tudi pri »Strokovni zvezi viničarjeva« v Ljutomeru.

Strokovna skupina viničarjev Maribor sklicuje svoj redni občni zbor v nedeljo dne 19. marca, ob 8. uri popoldne v prostorih Delavske zbornice, III. nadstropje v Mariboru, z dnevnim redom: poročilo odbora in nadzorst-

va, volitev, poročilo tajnika zveze in slučajnosti. Viničarji in viničarke, dolžnost imate, da se občnega zbora svoje stanovske organizacije udeležite.

Potres v Kaliforniji.

Početkom marca je potres razsajal na zapadni strani Velikega ali Tihega oceana (morja) na Japonskem, teden dni kasneje pa na vzhodni obali v Kaliforniji, ki spada k Zedinjenim državam Severne Amerike. Potres se je začel v petek, 10. marca, malo pred 6. uro zvečer ter je trajal celo noč do ¼ na 4. uro zjutraj. Tudi v soboto in naslednje dni so se sunki ponavljali. Že po prvih potresljajih se je ljudi lotil strah. Bežali so iz podirajočih se hiš, kolikor so mogli. Vsem se to ni posrečilo, ker so jih prej dosegli podirajoči se stropi in stene ter jih pod seboj pokopali. V mestu Los Angeles so popokale vse kanalizacijske in vodovodne cevi, vsled česar se je voda razlila po ulicah in hišah. Udrla je tudi v mestno bolnico, ki je bila prenapolnjena z ranjenci, med katerimi je val vode povzročil nepopisen strah. Ker je prenehala tudi električna razsvetljava, se je bolnikov in ranjencev polotila takšna zbeganost, da so nekateri iz višjih nadstropij kar poskakali na ulico, kjer so obležali s polomljenimi udi. Pojavili so se tudi požari, ki jih vsled splošne zmede niso mogli pogasiti. Še le zjutraj se je posrečilo oblasti napraviti red, da so mogli požare krajevno omejiti. V mestu je bil naval na bolnico tako velik, da so dovažali vsako uro 700 ranjenih. Nad 6000 ranjencev pa so morali namestiti v zasilnih bolnicah. Največje razdejanje pa je potres povzročil v mestu Longbeahu. Od 6200 hiš je večina v razvalinah, ali pa so pogorele. Kar je ostalo, je porušil ogromen morski val, ki je bruhnil po obali. Samo v tem mestu je na stotine mrtvih in 1500 ranjenih; že v prvih jutranjih urah v soboto so izkopali izpod razvalin 120 trupel. Prizadeti so od potresa tudi drugi kraji. Vse potresno ozemlje znaša 6000 kvadratnih milj. Kakor običajno, so se na več krajih tega ozemlja pojavile razbojniške tolpe, vsled česar je bilo proglašeno obsedno stanje. Predsednik Zedinjenih držav, Roosevelt je odredil, naj se v prizadete kraje pošlje vojaštvo in mornarica, ki naj z vsemi močmi pomagajo prizadetemu prebivalstvu. Kakor javljajo novejša poročila, se potresni sunki vedno še ponavljajo, kajpada z manjšo močjo. Pod razvalinami so našli nove žrtve, 126 ljudi. Ranjencev je vsega skupaj 5000, od teh je 1000 v bolnicah. — Gmotno škodo cenijo na 45 milijonov dolarjev.

VELIKA SLIKA DR. KREKA

za Din 50.— se dobi v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Naročajo jo naj razna društva, pisarne, župni, šolski in občinski uradi, pa tudi privatniki. Tiskarna sv. Cirila oskrbi tudi okvir.